

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4CoR/8/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1515897526
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 02. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Elena Kúšová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2024:1515897526.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kúšovej a členiek senátu JUDr. Tatiany Pastierikovej a JUDr. Dany Šiffalovič v právnej veci žalobcu: O. D., E.. XX.XX.XXXX, E. XXX, XXX XX E.D., zast. Pavol Trnka, advokát, Novomeského 1322/16, 957 01 Bánovce nad Bebravou, proti žalovanému: A. P., E.. XX.XX.XXXX, G. XX/XX, XXX XX K. X.W. - I., zast. Advokátska kancelária JUDr. Peter Bartoš, s. r. o., Martina Granca 3618/44, 841 02 Bratislava, IČO: 52 262 821, o zrušenie čiastočného rozhodcovského rozsudku sp. zn. RD/49/2015 zo dňa 27.08.2015, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V č.k. 21Cr/15/2015-746 zo dňa 30. marca 2022, takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava V č.k. 21Cr/15/2015-746 zo dňa 30. marca 2022 v napadnutej časti I. a II. výroku potvrdzuje.

Žalovaný má proti žalobcovi nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. výkonom žalobu zamietol. II. výkonom žalovanému proti žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania 100 %. III. výkonom súd návrh na prerušenie konania do právoplatného skončenia konania vedeného na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. 24Csr/2/2016 zamietol.

V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou doručenu Okresnému súdu Nitra dňa 28.10.2015, postúpenou Okresnému súdu Bratislava V dňa 17.12.2015, domáhal proti pôvodne žalovanému O.. X. S., E.. XX.XX.XXXX, S. XX, XXX XX I., zrušenia čiastočného rozhodcovského rozsudku pod sp. zn. RD/49/2015 vydaného dňa 27.08.2015 (ďalej len „rozhodcovský rozsudok“) rozhodcom Rozhodcovského súdu Royal Development, Ing. Milošom Valachom (ďalej len „rozhodcovský súd“) a náhrady trov konania.

Skutkovo tvrdil, že rozhodcovský súd v právnej veci žalobcu O.. X. S., proti žalovanému O. M., E. o zaplatenie sumy 85.000,- eur s príslušenstvom, potom čo rozhodcovským uznesením zo dňa 20.08.2015 rozhodol o rozdelení veci na dve časti, čiastočným rozhodcovským rozsudkom sp. zn. RD/49/2015 zo dňa 27.08.2015 (ďalej len „rozhodcovský rozsudok“) rozhodol tak, že žalobe žalobcu vyhovuje čiastočne a uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 34.170,- eur s príslušenstvom a nahradiť žalobcovi trovy rozhodcovského konania.

Žalobca ho žiada zrušiť z dôvodu, že nebola daná právomoc rozhodcovského súdu a rozhodcovské konanie prebehlo v rozpore s ustanoveniami zákona o rozhodcovskom konaní ako aj verejným poriadkom. Nedostatok právomoci má základ v neexistencii rozhodcovskej zmluvy. Poukázal na záverečné vyjadrenie zo dňa 17.08.2015. Dal do pozornosti, že pôvodný žalovaný (v rozhodcovskom konaní v procesnom postavení žalobcu) i svedok A. P. disponujú iba kópiou zmluvy o pôžičke, keď

podľa vysvetlenia svedka P., originál zmluvy po tom, čo ho opatril svojím podpisom, zaslal na jeho adresu a ponechal si iba kópiu zmluvy. Porovnaním údajného podpisu žalobcu na kópii Zmluvy o pôžičke z 15.06.2012 s podpismi na písomnostiach na str. 105 až 124 spisu rozhodcovského súdu (podotkol, že aj k ich zadováženiu došlo s najväčšou pravdepodobnosťou postupom odporujúcim ust. § 27 ods. 1 zák. o rozhodcovskom konaní) zistil, že podpis na zmluve o pôžičke je úplne, a to ohľadne každého detailu identický s jeho nesporne pravým podpisom na podpisovom vzore konateľa z 02.09.2008 (zároveň sa zreteľne od všetkých jeho taktiež nesporne pravých podpisov na ostatných písomnostiach odlišuje), preto bol presvedčený, že práve tento podpis slúžil falšovateľovi na to, aby jeho verným napodobením, alebo (čo je pravdepodobnejšie) jeho skopírovaním, preukazoval existenciu ním podpísanej zmluvy o pôžičke, ktoré konanie má nepochybne aj trestnoprávny rozmer. Vzhľadom na postup rozhodcu mal za to, že nemal vo veci rozhodovať pre svoju zaujatosť, pričom aj v tomto smere poukázal na uplatnené námietky na Okresnom súde Nitra. Nedostatok kompetencie rozhodcovského súdu dokazuje skutočnosť, že rozhodcovským uznesením vec rozdelil na dve časti, opakovane a v rozpore so zákonom v časti III. výroku rozhodol o poplatkovej povinnosti. Súčasťou rozsudku ako prílohy č. 1 urobil vlastný prehľad vkladov a výberov z účtov, spolu s vlastným v rozpore s dôkazmi vykonaným hodnotením toho, ktoré z týchto vkladov a výberov určite urobil A.. P.. Tento jeho nezákonný postup sa v konečnom dôsledku prejavil na rozhodnutí o veci, a preto je dôvod podľa § 40 ods. 1 písm. b) zák. č. 244/2002 Z. z.. Žalobca tvrdil, že uplatnil námietku nedostatku právomoci pri prvom úkone vo veci samej v rozhodcovskom konaní. Po tom, čo rozhodcovským uznesením rozhodcovský súd potvrdil svoju právomoc, podal žalobca v lehote podľa § 21 ods. 4 zák. č. 244/2002 Z. z. žalobu vedenú na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. 21Cr/10/2015 a až po podaní žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku, s cieľom zabrániť porušeniu zásady hospodárnosti konania tým, že bude vedené paralelné konanie o tej istej otázke, žalobca zobral túto žalobu späť. Ďalej tvrdil, že v rámci trestného konania na OR PZ Nitra pod ČVS: ORP4-1561/VYS-NR-2015 bolo znaleckým dokazovaním preukázané, že fotokópia zmluvy o pôžičke z 15.06.2015 medzi veriteľom A. P. a dlžníkom O. M. bola vyhotovená technickým falšovaním. Voči A. P. bolo vznesené obvinenie z pokusu zločinu podvodu. V konaní Okresného súdu Bratislava V pod sp. zn. 24Csr/2/2016 rieši sa v ňom rovnaká otázka, aká má rozhodujúci význam pre toto konanie, navrhol prerušiť toto konanie do právoplatného skončenia konania 24Csr/2/2016.

Na pojednávaní dňa 06.12.2016 žalobca navrhol, aby do konania namiesto žalovaného uvedeného v žalobe vstúpil A. P.. Súd uznesením č.k. 21Cr/15/2015-248 v spojení s opravným uznesením č.k. 21Cr/15/2015-253 návrhu žalobcu vyhovel podľa § 80 ods. 1, 2 a 3 CSP.

Súd vo veci samej dňa 17.10.2017 vyhlásil rozsudok č.k. 21Cr/15/2015-324, ktorým čiastočný rozhodcovský rozsudok vydaný rozhodcom Rozhodcovského súdu Royal Development, so sídlom Suľany 243, 951 25 Hruboňovo, Ing. Milošom Valachom sp. zn. RD/49/2015 zo dňa 27.08.2015, zrušil a žalobcovi priznal voči žalovanému náhradu trov konania v plnej výške.

Po podaní odvolania zo strany žalovaného Krajský súd v Bratislave uznesením č.k. 4CoR/6/2018-593 zo dňa 21.11.2019 rozsudok Okresného súdu Bratislava V zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie s tým, že odvolací súd ako dôvodnú vyhodnotil námietku žalovaného, že súd prvej inštancie sa nevyporiadal s argumentáciou žalovaného, podľa ktorého ohľadom existencie predmetnej rozhodcovskej zmluvy a teda i právomoci rozhodcovského súdu na konanie vo veci, existuje prekážka res iudicata, t.j. prekážka veci už právoplatne rozhodnutej, a to s poukazom na uznesenie rozhodcovského súdu RD/49/2015 zo dňa 30.06.2015. Súd prvej inštancie sa dostatočným spôsobom nezaoberal tým, že vo veci rozhodcovskej zmluvy už bolo rozhodnuté rozhodcovským uznesením RD/49/2015 zo dňa 30.06.2015 a túto skutočnosť pri rozhodovaní nezohľadnil a najmä neodôvodnil z akých dôvodov nepovažoval túto skutočnosť za významnú. Odvolací súd poukazuje na to, že súd prvej inštancie bol v tejto súvislosti povinný skúmať, či skoršie rozhodnutie rozhodcovského súdu o existencii rozhodcovskej zmluvy a vlastnej právomoci zakladá alebo nezakladá v danej veci prekážku res iudicata. Súd sa mal na tento účel zároveň vysporiadať so vzťahom ustanovenia § 21 a § 40 a taktiež § 35 v spojení s § 38 zákona o rozhodcovskom konaní, pri zohľadnení skutočnosti, že žalobca podal voči predmetnému uzneseniu rozhodcovského súdu námietky aj návrh na súd včas v zmysle § 21 ods. 4 zákona o rozhodcovskom konaní, ktorý však následne vzal späť (dané konanie bolo zastavené uznesením č.k. 21Cr/10/2015-126 zo dňa 06.12.2016 v súlade s § 145 ods. 1 CSP) z dôvodu, že rozhodcovský súd v konaní pokračoval a dňa 27.08.2015 vydal čiastočný rozhodcovský rozsudok, ktorého zrušenia sa žalobca domáha v tomto konaní. Odvolací súd uviedol, že úlohou súdu prvej inštancie v ďalšom konaní bude vyhodnotiť dôvodnosť námietky žalovaného o existencii prekážky res iudicata vo vzťahu k uzneseniu rozhodcovského súdu RD/49/2015 zo dňa 30.06.2015. Ak súd prvej inštancie po opätovnom preskúmaní veci dospeje k záveru o dôvodnosti žaloby žalobcu na zrušenie dotknutého rozhodcovského rozsudku, svoje rozhodnutie dostatočným

spôsobom odôvodní a vysporiada sa s argumentáciou žalovaného. V novom rozhodnutí súd prvej inštancie zároveň rozhodne podľa § 396 ods. 3 CSP aj o náhrade trov odvolacieho konania.

Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa ustanovení § 40 ods. 1, 2, 4, § 41, § 50 ods. 2, § 21 ods. 1, 2, 4, 5, § 27 ods. 1, § 9 ods. 5, § 32 ods. 2 veta druhá zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní (ďalej aj „zákon o rozhodcovskom konaní“ a „zákon č. 244/2002 Z. z.“), § 255 ods. 1, § 396 ods. 3, § 262 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“).

Konštatoval, že v predmetnej veci bolo namietnuté zmeškanie lehoty na podanie žaloby na zrušenie rozhodcovského rozsudku. Bola namietnutá pasívna legitímácia žalovaného. Súd prvej inštancie vo vzťahu k týmto námietkam poukázal na záväzný právny názor Krajského súdu v Bratislave vyslovený v uznesení č.k. 4CoR/6/2018-593 zo dňa 21.11.2019, podľa ktorého žaloba na zrušenie rozhodcovského rozsudku bola podaná včas, keď podaním žaloby na Okresný súd Nitra bola dodržaná hmotnoprávna podmienka, podať žalobu v 60-dňovej lehote od doručenia rozhodcovského rozsudku, keďže postúpením sporu na príslušný súd zostávajú zachované právne účinky spojené s podaním žaloby. V prípade pasívnej legitímácie, hoci žalovaný nebol účastníkom rozhodcovského konania, odvolací súd uviedol, že vzhľadom na skutočnosť, že boli splnené podmienky § 80 CSP súd prvej inštancie rozhodol správne, keď uznesením zo dňa 06.12.2016, v znení opravného uznesenia zo dňa 08.06.2017 pripustil, aby do konania namiesto žalovaného O.. X. S. vstúpil do konania žalovaný A. P.. Vo vzťahu k namietnutiu právomoci ako dôvodu zrušenia rozhodcovského rozsudku a námietke žalovaného o existencii prekážky *res iudicata* s poukazom na rozhodcovské uznesenie RD/49/2015 zo dňa 30.06.2015 súd prvej inštancie aj s poukazom na pokyn Krajského súdu v Bratislave uviedol, že účastník rozhodcovského konania je oprávnený v žalobnej odpovedi namietat' nedostatok právomoci spočívajúci v neplatnosti alebo neexistencii rozhodcovskej zmluvy. Rozhodcovský súd následne rozhoduje o svojej právomoci prejednávateľ a rozhodovať vec. V prípade, že dospeje k záveru, že nemá právomoc, konanie rozhodcovským uznesením zastaví (§ 21 ods. 1 zák. č. 244/2002 Z. z.). V opačnom prípade má za to, že disponuje právomocou. O námietke nedostatku právomoci môže rozhodcovský súd rozhodnúť dvoma spôsobmi, a to buď priamo rozhodcovským rozsudkom alebo predbežným rozhodcovským uznesením (§ 21 ods. 4 prvej vety zák. č. 244/2002 Z. z.). Ak rozhodne rozhodcovským rozsudkom a teda nevydá predbežné rozhodcovské uznesenie, účastník rozhodcovského konania sa žalobou na zrušenie rozhodcovského rozsudku môže na všeobecnom súde domáhať jeho zrušenia z dôvodu nedostatku právomoci (§ 40 ods. 1 písm. a) body 1 a 3 zák. č. 244/2002 Z. z.) a v tom súdnom konaní sa bude skúmať, či tento dôvod zrušenia je daný alebo nie. Avšak v prípade, že rozhodcovský súd vydá predbežné rozhodcovské uznesenie, ktorým rozhodne o tom, že má právomoc rozhodovať spor účastníkov rozhodcovského konania, je postup odlišný. Proti tomuto predbežnému rozhodcovskému uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok. No zákon o rozhodcovskom konaní umožňuje súdny prieskum právomoci rozhodcovského súdu na základe návrhu o námietke nedostatku právomoci podanej účastníkom rozhodcovského konania na všeobecnom súde podľa § 21 ods. 4 zák. č. 244/2002 Z. z. (ďalej len „námietkové konanie“). Podanie takéhoto návrhu nie je dôvodom na prerušenie rozhodcovského konania a rozhodcovský súd môže pokračovať a rozhodnúť vo veci samej vydaním rozhodcovského rozsudku (§ 21 ods. 4 poslednej vety zákona o rozhodcovskom konaní), proti ktorému môže účastník rozhodcovského konania podať na všeobecný súd žalobu na jeho zrušenie z dôvodov uvedených v ust. § 40 ods. 1 písm. a) vrátane nedostatku právomoci, teda z rovnakého dôvodu ako je vedené námietkové konanie. Môže sa javiť, že námietkové konanie a konanie o zrušení rozhodcovského rozsudku sú dve identické konania s rovnakým predmetom súdneho prieskumu. Ale nie je to tak. Ten rozdiel je v účele toho-ktorého súdneho konania a následného dôsledku na rozhodcovské konanie. Zatiaľ čo námietkové konanie sa vzťahuje na predbežné rozhodcovské uznesenie o právomoci, konanie o žalobe podľa § 40 zákona o rozhodcovskom konaní sa vzťahuje na rozhodcovský rozsudok. Ak sú na všeobecnom súde vedené takéto konania, súd spravidla neskoršie konanie o žalobe na zrušenie rozhodcovského rozsudku preruší do skončenia skoršieho námietkového konania. Jedná sa o to, že v konaní o žalobe na zrušenie rozhodcovského rozsudku nemôže súd rozhodnúť skôr, ako sa právoplatne rozhodne v námietkovom konaní o právomoci. Prerušenie konania odôvodňuje aj hospodárnosť, aby sa dokazovanie o tej istej otázke neriešilo dva krát. Ako bolo uvedené vyššie, v námietkovom konaní sa rozhoduje o právomoci rozhodcovského súdu v rozsahu námietky nedostatku právomoci.

V prípade rozhodovania súdu v námietkovom konaní do úvahy prichádzajú iba dve možnosti rozhodnutia o takejto námietke. Všeobecný súd námietke nedostatku právomoci vyhovie a rozhodne, že rozhodcovský súd nemá právomoc prejednávateľ a rozhodovať spor účastníkov rozhodcovského konania. Vtedy je možné podať opravný prostriedok - odvolanie (výklad *ad contrario* k § 21 ods. 4 predposlednej vety zákona o rozhodcovskom konaní). Druhou možnosťou je, že námietke nevyhovie, návrh zamietne, čo má za následok, že predbežné rozhodcovské uznesenie, ktorým bolo pozitívne rozhodnuté o

právomoci, všeobecným súdom dotknuté nie je. To zakladá prekážku právoplatne rozhodnutej veci v otázke právomoci rozhodcovského súdu t.j. prekážku rei iudicata. Voči tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie (§ 21 ods. 4 predposlednej vety zákona o rozhodcovskom konaní).

Táto prekážka právoplatne rozhodnutie veci je daná aj v prípade, že nie je na všeobecnom súde iniciované námietkové konanie podľa § 21 ods. 4 zákona o rozhodcovskom konaní, alebo takého konanie iniciované síce je, avšak žalujúca strana zoberie návrh o námietke nedostatku právomoci späť a konanie je bez prieskumu právomoci rozhodcovského súdu všeobecných súdom zastavené. Čiže predbežné rozhodcovské uznesenie o právomoci prejednať a rozhodnúť spor, založí prekážku rei iudicata o otázke rozhodcovskej právomoci. Táto právomoc rozhodcovského súdu nie je odvodená od rozhodcovskej zmluvy, ale od predbežného rozhodcovského uznesenia - právomoc je založená procesným spôsobom a postupom.

Po právoplatnom skončení námietkového konania vo vzťahu k súbežnému konaniu o zrušenie rozhodcovského rozsudku, súd v neskoršom konaní môže pokračovať a to v rozsahu dôvodov zrušenia rozhodcovského rozsudku, pričom otázka právomoci je otázkou už právoplatne rozhodnutou v námietkovom konaní a toto rozhodnutie je záväzné pre sporové strany. Súd v ňom skonštatuje výsledok námietkového konania. V prípade, že súd v námietkovom konaní rozhodol, že právomoc rozhodcovského súdu nie je daná, tým okamihom je naplnený niektorý z dôvodov zrušenia rozhodcovského rozsudku podľa § 40 ods. 1 písm. a) bod 1 alebo 3 zákona o rozhodcovskom konaní. V prípade, že rozhodol, že právomoc daná je, súd žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku zamietne, ak neboli dané iné dôvody zrušenia podľa § 40 ods. 1 písm. a) bod 2 a/ alebo 4 zákona o rozhodcovskom konaní.

V predmetnej veci nebolo sporné, že žalobca v žalobnej odpovedi namietol právomoc rozhodcovského súdu, ďalej, že rozhodcovský súd vydal predbežné rozhodcovské uznesenie, ktorým rozhodol kladne o svojej právomoci a tiež nebolo sporné, že žalobca inicioval súdne konanie o námietke nedostatku právomoci na Okresnom súde Nitra vedené pod sp. zn. 9C/407/2015 a tiež nebolo sporné, že toto konanie po postúpení na Okresný súd Bratislava V pod sp. zn. 21Cb/10/2015 bolo právoplatne v celom rozsahu zastavené na základe späťvzatia. Z uvedeného je teda zrejmé, že právomoc rozhodcovského súdu nebola založená rozhodcovskou zmluvou, ale procesným spôsobom rozhodcovským uznesením RD/49/2015 zo dňa 30.06.2015. Ide o otázku právoplatne rozhodnutú. Právomoc rozhodcovského súdu rozhodovať spor pod sp. zn. RD/49/2015 je daná a teda nie dôvod zrušenia podľa § 40 ods. 1 písm. a) bod 3 zákona o rozhodcovskom konaní. Súd sa nestotožnil s názorom žalobcu na ustanovenie § 21 ods. 4 v spojení s § 40 ods. 1 písm. a) bod 3 zákona o rozhodcovskom konaní a poukázal na vyššie uvedené odôvodnenie. Žalobca poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky R 77/2015 (sp. zn. 3Cdo/27/2011), podľa ktorého neplatná rozhodcovská doložka nemôže založiť právomoc rozhodcovského súdu, preto ním vydaný rozhodcovský rozsudok nepredstavuje prekážku veci právoplatne rozhodnutej pre občianskoprávne konanie o určenie neplatnosti spotrebiteľskej zmluvy. Súd mal za to, že tento názor sa nedá aplikovať v tomto spore. Najmä nejedná sa o spotrebiteľský spor, nejde o rovnaké skutkové okolnosti ani identickú právnu kvalifikáciu a rovnaký predmet konania - o určenie neplatnosti právneho úkonu.

Žalobca ako ďalší dôvod zrušenia rozhodcovského rozsudku uviedol vykonanie dôkazu v rozhodcovskom konaní v rozpore so zákonom, a to § 27 ods. 1 zákona o rozhodcovskom konaní. Súd na tento dôvod mohol prihliadnuť, nakoľko žalobca tento dôvod namietal v rozhodcovskom konaní bez zbytočného odkladu a to v záverečnom vyjadrení zo dňa 17.08.2015 (§ 40 ods. 4 zák. č. 244/2002 Z. z.). Žalobca mal za to, že rozhodcovský súd nezákonne vykonal dôkaz vo vzťahu k vyjadreniu svedkov Ľ. D. a U.. A. S.. V konaní nebolo sporné, že týchto svedkov účastníci rozhodcovského konania nenavrhli. Rozhodcovské konanie prebiehalo písomne a rozhodcovský súd všetkých navrhnutých svedkov písomne vyzval na podanie svedeckej výpovede. Avšak súd konštatoval, že k nezákonnému výkonu dôkazu rozhodcovským súdom nedošlo. Uvedené mal súd preukázané z podaní Ľ. D. a U.. A. S., keď na úvod svojich podaní obaja uviedli: „Oslovil ma A. P. vo veci podania svedectva ...“ Z uvedeného ako aj z rozhodcovského spisu je zrejmé, že rozhodcovský súd ich nežiadal o podanie písomnej svedeckej výpovede, teda rozhodcovský súd nevykonával dôkaz, ktorý nikto nenavrhoval. Vzhľadom na to nie je daný dôvod zrušenia rozhodcovského rozsudku podľa § 40 ods. 1 písm. a) bod 4 zákona o rozhodcovskom konaní.

Žalobca v žalobe o zrušenie rozhodcovského rozsudku ďalej namietol podpis na zmluve o pôžičke s tým, že je identický s podpisom na písomnostiach na strane 105 až 124 spisu rozhodcovského súdu a mal za to, že k zadováženiu došlo s najväčšou pravdepodobnosťou postupom podľa § 27 ods. 1 zákona o rozhodcovskom konaní. Súd uviedol, že na túto námietku prihliadnuť nemohol. Z rozhodcovského spisu vyplýva, že žalobca prostredníctvom advokáta nahliadol do rozhodcovského spisu, avšak v záverečnom

vyjadrení v rozhodcovskom konaní túto námietku neuplatnil. Zákon o rozhodcovskom konaní je veľmi prísny a veľmi striktné ukladá súdu prihliadnúť na len na tie dôvody zrušenia, ktoré boli uplatnené v rozhodcovskom konaní v lehote na to ustanovenej, inak bez zbytočného odkladu. Zo záverečného stanoviska žalobcu podanom v rozhodcovskom konaní táto námietka uplatnená nebola, preto súd na ňu prihliadnúť nemohol.

Ďalej žalobca namietal zaujatosť rozhodcu v rozhodcovskom konaní RD/49/2015. Poukázal na námietku podanú v rozhodcovskom konaní ako aj na námietku uplatnenú na Okresnom súde Nitra. Na jednom z posledných pojednávaní doložil do spisu podanie adresované na Okresný súd Nitra, datované 28.07.2015 označené ako žiadosť o rozhodnutie o námietke právomoci rozhodcu k sp. zn. RD/49/2015. Z podania vyplýva, že rozhodcovským uznesením č.k. RD/49/2015 zo dňa 21.07.2015 nevyhoveli námietke zaujatosti rozhodcu Ing. Miloša Valacha a rozhodol, že rozhodca nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci pod sp.zn. RD/49/2015. Toto podanie je však bez podacej pečiatky Okresného súdu Nitra. Žalobca nevedel súdu uviesť pod akou spisovou značkou je na tom súde vedené, na stav konania sa na uvedenom súde nedopytoval a na súdny poplatok vyzvaný nebol. Preto súd zisťoval na Okresnom súde Nitra stav predmetného konania, pričom zistil, že takýto návrh na Okresnom súde Nitra podaný nebol. Súd aj poukázal na podanie protistrany zo dňa 04.07.2016, v ktorom sa zhrnuli všetky návrhy žalobcu podané na Okresný súd Nitra. Jednalo sa o jedno konanie o námietke nedostatku právomoci rozhodcovského súdu a dve žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku. Žalobca po doručení tohto podania nepoprel ani neopravil skutkové tvrdenia protistrany s tým, že je podaný aj návrh o námietke predpojatosti rozhodcu. Súd na základe nesporných skutkových tvrdení ako aj dokazovania mal za to, že žalobca na súde nepodal návrh o námietke predpojatosti rozhodcu. Z uvedeného je zrejmé, že rozhodcovské uznesenie o zamietnutí námietky predpojatosti Ing. Miloša Valacha všeobecným súdom dotknuté nebolo a súd vzhľadom na tento celý proces konštatoval, že rozhodca, ktorý prejednával a rozhodoval v rozhodcovskom konaní RD/49/2015 predpojatý nebol. Teda nie je daný dôvod zrušenia rozhodcovského rozsudku.

Žalobca namietal, že rozhodcovský súd rozdelil veci na dve časti. Súd na túto námietku uviedol, že rozdelenie sporu na dve časti nie je v rozpore so zákonom o rozhodcovskom konaní s poukazom na § 32 ods. 2 druhej vety zákona o rozhodcovskom konaní, podľa ktorého rozhodcovský súd môže vydať čiastočný rozhodcovský rozsudok o právnom základe alebo o časti uplatneného nároku, musí však vo výrokovej časti uviesť, že ide o čiastočný rozhodcovský rozsudok. V predmetnej veci žalobca aj napadol vydaný čiastočný rozhodcovský rozsudok. Tento dôvod zrušenia rozhodcovského rozsudku naplnený nebol.

Ďalšia námietka žalobcu sa týkala poplatkovej povinnosti. Súd konštatoval, že poplatková povinnosť nie je dôvodom zrušenia podľa § 40 ods. 1 písm. a) bod 4 zákona o rozhodcovskom konaní, keď poplatková povinnosť nemá vplyv na vec samu.

Namietanie vyhotovenia prehľadu vkladov a výberov z účtu ako súčasť rozhodcovského rozsudku v rozpore s dokazovaním, nie je podľa súdu dôvodom zrušenia § 40 ods. 1 písm. a) bod 4 zákona o rozhodcovskom konaní, nakoľko súd v tomto konaní nemôže meritórne preskúmať vecnú správnosť rozhodcovského rozsudku.

Body 51. až 53. tohto odôvodnenia mali byť aj dôvodom zrušenia rozhodcovského rozsudku z dôvodu porušenia verejného poriadku. Súd je obligatórne povinný skúmať dôvody zrušenia rozhodcovského rozsudku podľa § 40 ods. 1 písm. b) zákona o rozhodcovskom konaní. Predmet sporu sporových strán bolo podľa platného práva možné a dovolené riešiť v rozhodcovskom konaní (§ 1 ods. 2, ods. 3, ods. 4 zák. č. 244/2002 Z. z.).

Žalobca až v podstate v záverečnej reči s odkazom na písomné podanie zo dňa 4.10.2021 namietol porušenie rovnosti účastníkov rozhodcovského konania, porušenie verejného poriadku namietal od počiatku. Uviedol, že znaleckým dokazovaním bolo preukázané sfaľšovanie zmluvy o pôžičke a tým aj rozhodcovskej zmluvy s cieľom obohatiť sa na škodu žalobcu, čo zakladá znaky trestnej činnosti, pre ktorú bolo uznesením OR PZ OKP Nitra zo dňa 04.12.2015 začaté trestné stíhanie pre zločin podvodu. Hoci vznesenie obvinenia voči žalovanému bolo prokurátorom zrušené a uznesením zo dňa 30.04.2018 došlo k prerušeniu trestného stíhania, ale uznesenie o začatí trestného stíhania zrušené nebolo, teda k spáchaniu trestnej činnosti, súčasťou ktorej bolo aj sfaľšovanie zmluvy o pôžičke. Vydanie rozhodcovského rozsudku zaväzujúceho na plnenie prostredníctvom sfaľšovaného dôkazu bez ohľadu na to, či sa na jeho sfaľšovaní podieľal rozhodca, či iné osoby, podľa žalobcu, je v rozpore s verejným poriadkom. Súd zdôraznil, že v konaní o zrušení rozhodcovského rozsudku nepreskúma jeho vecnú správnosť. Rozhodcovský súd vo veci nerozhodol iba a výlučne na základe zmluvy o pôžičke. V prípade, že by bolo rozhodnuté iba na základe takejto zmluvy bolo by možné uvažovať o porušení verejného poriadku. Ale rozhodcovský súd rozhodol aj na základe iných dôkazov napríklad aj výpisov

z účtov, ktoré doložil žalobca, či svedeckých výpovedí. Vo veci bolo vykonané dokazovanie meritórne na základe návrhov obidvoch účastníkov konania vrátane návrhov žalobcu, čo je v súlade so zásadou rovnosti účastníkov. Vo veci nerozhodoval predpojatý rozhodca a námietky uvedené v odsekoch 51. až 53. nie sú v rozpore s verejným poriadkom. Súd preto po preskúmaní predmetného rozhodcovského konania a rozhodcovského rozsudku dospel k záveru, že nie je sú dané dôvody na zrušenie pre porušenie verejného poriadku. Z uvedených dôvodov súd prvej inštancie žalobu zamietol, nakoľko nezistil existenciu žiadneho žalobcom namietaného dôvodu pre zrušenie rozhodcovského rozsudku. Nevyhovelo návrhu žalobcu na prerušenie tohto konania do právoplatného skončenia konania vedeného na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. 24Csr/2/2016, nakoľko nemal za to, že sú dané dôvody na prerušenie konania podľa § 164 CSP. Žalovaný mal proti žalobcovi vo veci plný úspech, preto mu priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca v časti I. a II. výroku. Svoje podanie odôvodnil tým, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP, rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP.

Pokiaľ ide o otázku namietanej právomoci rozhodcovského súdu ako dôvodu na zrušenie rozhodcovského rozsudku v zmysle ust. § 40 ods. 1 písm. a) bod 3 zákona o rozhodcovskom konaní, odvolateľ nesúhlasil s tým, ako sa s ňou súd v bodoch 37. až 43. odôvodnenia rozsudku vysporiadal, pričom v celom rozsahu vo vzťahu k tejto otázke odkázal na obsah svojho vyjadrenia zo dňa 04.10.2021 pod bodom B) l) až 5). S odkazom na podrobnú argumentáciu vo vyjadrení zo dňa 04.10.2021 nemal pochybnosti o tom, že predmetné uznesenie rozhodcovského súdu nevytvorilo a ani nemohlo vytvoriť prekážku rozhodutej veci pre žalobu na zrušenie rozhodcovského rozsudku podanú z dôvodu, že rozhodcovský súd rozhodol spor, pre ktorý nebola uzavretá rozhodcovská zmluva (skutočnosť, že rozhodca čiastočným rozhodcovským rozsudkom sp. zn. RD/49/2015 zo dňa 27.08.2015 rozhodol v spore, pre ktorý nebola uzavretá rozhodcovská zmluva nie je pritom v súčasnosti sporná). Už z ust. § 40 ods. 1 písm. a) bod 3 zákona o rozhodcovskom konaní je zrejmé, že súd, ktorý rozhoduje v konaní o žalobe na zrušenie rozhodcovského rozsudku je oprávnený a zároveň povinný na základe takejto žaloby riešiť aj otázku nedostatku právomoci rozhodcovského súdu z dôvodu, že ide o spor, pre ktorý nebola uzavretá rozhodcovská zmluva a zo žiadneho zákonného ustanovenia ani z rozhodovacej činnosti súdov (súd síce v odôvodnení rozsudku vo všeobecnosti spochybnil možnosť aplikovať na vec závery vyplývajúce z unesenia NS SR sp. zn. 3Cdo/27/2011 z 29.01.2015, sám však na podporu svojej argumentácie žiadnym skôr vydaným rozhodnutím vo vzťahu k riešeniu takejto otázky neargumentuje) nevyplýva, že by o žalobe pred právoplatným skončením námietkového konania nemohol rozhodovať. Podotkol, že súd v prípade, že koná o žalobe, o ktorej bolo či už v celom rozsahu alebo čiastočne rozhodnuté v inom konaní rozhodnutím, ktoré vytvorilo prekážku rozhodutej veci, žalobu nezamietá, ale konanie s poukazom na ust. § 230 CSP zastavuje (čiastočne zastavuje). Preto, ak by aj jeho právny názor v smere vytvorenia prekážky rozhodutej veci bol správny, rozhodol súd tým, že žalobu zamietol aj v časti ňou uplatneného dôvodu podľa 40 ods. 1 písm. a) bod 3 zákona o rozhodcovskom konaní, nezákonne.

Ďalej uviedol, že zatiaľ čo pri posudzovaní otázky dôvodnosti žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku z dôvodov v ust. § 40 ods. 1 písm. a) bod 3 zákona o rozhodcovskom konaní, zostal súd pri konštatovaní skutkových okolností aj pri právnej argumentácii (aj keď s ňou nesúhlasí) vo vecnej rovine, jeho odôvodnenie zamietnutia žaloby vo vzťahu k ďalším uplatneným dôvodom je jednoznačne účelové. Súd vo viacerých smeroch konštatuje skutkové okolnosti, ktoré z dôkazného materiálu vôbec nevyplývajú, čo výrazne negatívne ovplyvňuje aj z toho vyvedené právne závery, pričom nesprávny je už spôsob, akým sa jednotlivými námietkami vo vzťahu k zákonnosti dokazovania pred rozhodcovským súdom vyporiadava, keďže námietky posudzuje izolovane, ako keby medzi nimi nebola žiadna súvislosť, čím sa zjavne pokúša spochybníť, že rozhodca postupoval v rozhodcovskom konaní tak, že závažným spôsobom porušoval princíp rovnosti strán, a to jednostranne v prospech žalobcu.

Namietal, že súd neprihliadal na námietku žalobcu k vykonaniu dôkazov v rozpore s ust. § 27 ods. 1 zákona o rozhodcovskom konaní z dôvodu, že vo vzťahu k vyjadreniu svedkov L. D. a U.. A. S. nedošlo k vykonaniu dôkazu, keďže títo vo veci nepodalí svedecké výpovede. Aj pre listinu platí, že ju ako dôkaz nemožno použiť, ak nebola zadovážená na návrh niektorého z účastníkov. V čiastočnom rozhodcovskom rozsudku rozhodcovský súd opakovane poukazuje na vyjadrenia L. D. a U.. A. S., a to napriek tomu, že takýto dôkaz nenavrhol ani jedna zo strán sporu.

V ďalšom bode odôvodnenia rozsudku súd tvrdí, že nemohol prihliadnuť na námietku žalovaného ohľadne jeho podpisu na zmluve o pôžičke, keďže podľa neho z rozhodcovského spisu vyplýva, že

žalobca prostredníctvom advokáta síce nahliadol do rozhodcovského spisu, ale v záverečnom vyjadrení túto námietku neuplatnil. Okrem toho, že sa nedá súhlasiť s tvrdením súdu, že na takúto námietku nemožno prihliadnuť aj keď v rozhodcovskom konaní bola uplatnená, ale už nebola uplatnená v záverečnom vyjadrení, považoval toto tvrdenie súdu za nepravdivé, pretože táto námietka preukázateľne bola súčasťou aj záverečného vyjadrenia.

V ďalších častiach odôvodnenia rozsudku sa súd úplne stručne vyporiadava s námietkami vo vzťahu k vyhotoveniu prehľadu vkladu a výberov z účtu ako súčasti rozhodcovského rozsudku, vo vzťahu k poplatkovej povinnosti, vo vzťahu k rozdeleniu veci na dve časti strohým konštatovaním, že tieto námietky nie sú dôvodom na zrušenie rozhodcovského rozsudku. Pokiaľ každú z týchto námietok vrátane námietok súvisiacich s vykonaním aj stranami nenavrhaných dôkazov a vrátane námietok súvisiacich s nevykonaním žalobcom dôvodne navrhnutých dôkazov, rozhodujúcich nielen pre posúdenie dôvodnosti žaloby, ale aj pre posúdenie právomoci rozhodcovského súdu v spore konať (najmä návrh na vykonanie znaleckého dokazovania, pokiaľ rozhodcovský súd aj bez jeho vykonania nedospeje k záveru o nepreukázaní existencie písomnej zmluvy o pôžičke a rozhodcovskej zmluvy), posudzujeme izolovane tak, ako to urobil súd, môže sa javiť, že ani jedna z nich sama o sebe neodôvodňuje zrušenie rozsudku podľa § 40 ods. 1 písm. a) bod 4 zákona o rozhodcovskom konaní. Pokiaľ však všetky tieto námietky a spôsob akým sa s nimi vyporiadal rozhodcovský súd posudzujeme ako celok, je úplne evidentné, že rozhodcovský súd v konaní hrubým spôsobom ignoroval zásadu rovnosti jeho účastníkov v neprospech žalobcu, z ktorého dôvodu rozhodnutie súdu o zamietnutí žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku z dôvodu podľa § 40 ods. 1 písm. a) bod 4 zákona o rozhodcovskom konaní je nesprávne.

Z vykonaného dokazovania, najmä však zo Znaleckého posudku Kriminalistického a expertízneho ústavu PZ, odbor prírodovedného skúmania a kriminalistických analýz so sídlom v Bratislave č. ČES:PPZ-KEU-BA-EXP-2017/4110 zo dňa 19.05.2017 vyhotoveného v inom (trestnom konaní), vyplýva, že rozhodujúci dôkaz, o ktorý svoje rozhodovanie oprel rozhodca, teda Zmluva o pôžičke z 15.06.2012, ktorej súčasťou mala byť aj rozhodcovská doložka, bol sfaľovaný, pričom aj na základe dôkazov získaných z Obchodného registra Okresného súdu v Nitre je podozrenie nielen z toho, že zmluvu sfaľoval (prinajmenšom však s vedomím, že je sfaľovaná použil ako dôkaz v rozhodcovskom i v tomto konaní) práve žalovaný, ale aj z toho, že sa na takomto konaní podieľal rozhodcovský súd, ktorého rozhodca vo veci napadnutým rozsudkom rozhodol. Odvolateľ vyjadril presvedčenie, že tieto skutočnosti plne odôvodňujú záver, že uznanie a výkon rozhodcovského rozsudku by boli v rozpore s verejným poriadkom, a preto je daný dôvod na zrušenie rozhodcovského rozsudku aj v zmysle § 40 ods. 1 písm. b) s previazaním na § 50 ods. 2 zákona o rozhodcovskom konaní. Považoval za neprípustné, aby súd, ktorý rozhoduje o žalobe o zrušenie rozhodcovského rozsudku, akokoľvek posudzoval ďalšie v rozhodcovskom konaní vykonané dôkazy z vecnej stránky, pretože to môže urobiť len súd, ktorý by rozhodoval o podanej žalobe po zrušení rozhodcovského rozsudku. Pokiaľ súd v odôvodnení napadnutého rozsudku tvrdí, že práve tieto rozhodcovským súdom ďalšie vykonané dôkazy ho viedli k záveru, že nedošlo k porušeniu verejného poriadku, zjavne prekračuje rozsah svojich oprávnení na posúdenie veci. S poukazom na uvedené skutočnosti navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobe vyhovie a žalovaného zaviazne zaplatiť trovy prvostupňového i odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

3. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný podaním doručeným súdu dňa 27.06.2022. Žalovaný sa s napadnutým rozsudkom plne stotožnil. Uviedol, že súd prvej inštancie sa riadne vysporiadal so všetkými skutočnosťami, ktoré boli v konaní namietané a riadne svoje rozhodnutie odôvodnil. Rozhodnutie súdu prvej inštancie je správne, zákonné a plne korešponduje s existujúcim právnym a procesným stavom. Dôvody, pre ktoré sa žalobca domáha zrušenia čiastočného rozhodcovského rozsudku sú irelevantné aj z dôvodu procesnej prekážky definovanej v § 17a v spojení s § 40 ods. 4 zákona č. 244/2002 Z. z., pretože ich žalobca neuvádzal v základnom rozhodcovskom konaní a tieto v priebehu rozhodcovského konania ani neexistovali. Preto tieto tvrdenia nemôžu (ani nikdy nemohli) zakladať dôvod pre zrušenie čiastočného rozhodcovského rozsudku. Žalobca neuvádza jediný relevantný a zákonom predpokladaný dôvod pre zrušenie napadnutého rozsudku. Podstatou súdneho konania vedeného na súde prvej inštancie bola iba otázka, či mal rozhodcovský súd právomoc vo veci konať a rozhodnúť alebo nie. Medzi žalobcom a žalovaným nesporne vznikla tacitná rozhodcovská zmluva procesným stavom tým, že žalobca (ako žalovaný v rozhodcovskom konaní) neabsolvoval (resp. vzal žalobný návrh späť) konanie o právomoci podľa § 21 ods. 2, 4 zákona č. 244/2002 Z. z. vo veci rozhodcovského uznesenia o právomoci sp. zn. RD/49/2015 zo dňa 30.06.2015 vedené na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. 21Cr/10/2015. Toto konanie bolo právoplatne zastavené dňa 06.12.2016.

Preto bez ohľadu na iné dôvody sa stalo rozhodcovské uznesenie o právomoci RD/49/2015 zo dňa 30.06.2015 záväzné, právoplatné a vykonateľné. Tým je právomoc rozhodcovského súdu už vecou právoplatne rozhodnutou - res iudicata v súlade s § 38 ods. 2 v spojení s § 35 zákona č. 244/2002 Z. z.. Ak mal rozhodcovský súd právomoc vo veci konať a rozhodnúť, tak je jeho rozhodnutie zákonné a nemenné. Súd konajúci o žalobe o zrušenie rozhodcovského rozsudku nie je súdom odvolacím a akýkoľvek meritórny dôvod posudzovania rozhodcovského konania nemôže zakladať dôvod pre zrušenie nespotebiteľského rozhodcovského rozsudku. Žalovaný zároveň poukázal na súdnu prax pri riešení rovnakej otázky, a to uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3CoR/1/2019-270 zo dňa 15.07.2020 a sp. zn. 3CoR/1/2016 zo dňa 28.04.2016. Mal za to, že súd prvej inštancie sa v odôvodnení napadnutého rozsudku riadne a zákonne vysporiadal so všetkými skutočnosťami, ktoré boli stanovené uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4CoR/6/2018-593 zo dňa 21.11.2019. Dokonca nad rámec toho, čo odvolací súd požadoval, sa súd prvej inštancie vysporiadal so všetkými ostatnými námietkami žalobcu a to bez ohľadu na to, či tieto boli namietané počas rozhodcovského konania alebo až po jeho skončení. Na základe vyššie uvedeného žalovaný navrhol, aby odvolací súd potvrdil v celom rozsahu napadnutý rozsudok a aby zaviazal žalobcu na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v rozsahu 100 %.

4. Podaním doručeným súdu dňa 19.01.2023 žalovaný predložil rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 3CoSr/1/2020-748 zo dňa 27. októbra 2022.

5. Ďalšie vyjadrenie podané nebolo.

6. Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací podľa § 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), preskúmal vec v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP) bez nariadenia pojednávania, pričom termín verejného vyhlásenia rozsudku bol v súlade s § 219 ods. 1, 3 a § 378 ods. 1 CSP oznámený na úradnej tabuli súdu a webovej stránke Krajského súdu v Bratislave. Odvolací súd dospel k záveru, že rozsudok č.k. 21Cr/15/2015-746 zo dňa 30. marca 2022 je potrebné v napadnutej časti potvrdiť ako vecne správny.

7. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

8. Odvolací súd sa v zmysle § 387 ods. 1 CSP v zásade stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia Okresného súdu Bratislava V č.k. 21Cr/15/2015-746 zo dňa 30. marca 2022, pretože vo výroku vykazuje známky vecnej správnosti. V odvolaní žalobca neargumentuje žiadnymi skutočnosťami a dôkazmi, ktoré by mali za následok zrušenie daného rozhodnutia. Z konania pred súdom prvej inštancie i odvolacím súdom iný, než napadnutým rozsudkom vyslovený právny záver nevyplýva a v odvolaní uvedené argumenty nie sú spôsobilé privodiť iné právne hodnotenie stavu veci. Na zdôraznenie správnosti napádaného rozhodnutia uvádza odvolací súd nasledovné:

9. Odvolací súd v tomto konaní opätovne rozhodoval o odvolaní voči rozsudku Okresného súdu Bratislava V vydaného v konaní vedenom pod sp. zn. 21Cr/15/2015, ktorého rozhodnutie už bolo za účinnosti Civilného sporového poriadku uznesením Krajského súdu v Bratislave č.k. 4CoR/6/2018-593 zo dňa 21.11.2019 zrušené a vec vrátená súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. V prejednávanej veci sa žalobca proti žalovanému domáha zrušenia čiastočného rozhodcovského rozsudku vydaného dňa 27.08.2015 rozhodcom Rozhodcovského súdu Royal Development, sídlo Suľany 243, 951 25 Hruboňovo, Ing. Milošom Valachom, pod sp. zn. RD/49/2015. Súd prvej inštancie po opätovnom prejednaní veci napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že I. výrokom žalobu zamietol, II. výrokom žalovanému proti žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania 100 % a III. výrokom návrh na prerušenie konania do právoplatného skončenia konania vedeného na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. 24Csr/2/2016 zamietol. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v časti I. a II. výroku odvolanie žalobca, namietajúc odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. f), h) CSP. Žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobe vyhovie a žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi trovy prvostupňového a odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

10. Podstata rozhodcovského konania spočíva v mimosúdnom riešení sporov, pričom samotné rozhodcovské konanie je alternatívou konania pred všeobecnými súdmi, keď jeho významnými prednosťami oproti konaniu pred všeobecnými súdmi sú flexibilita a rýchlosť konania, jeho neformálnosť a nižšie trovy konania. Pri tomto konaní zákon počíta s minimálnymi zásahmi všeobecných súdov

do výsledkov rozhodovacej činnosti rozhodcovských súdov, pretože v súlade s § 40 zákona o rozhodcovskom konaní možno tuzemský rozhodcovský rozsudok napadnúť žalobou na príslušnom všeobecnom súde len z taxatívne vymedzených dôvodov, ktoré spočívajú v dodržiavaní zákonnosti. Aj keď toto rozhodcovské konanie možno označiť za menej zložitú procedúru, než aká je vlastná konaniu pred všeobecnými súdmi, je v rámci neho nevyhnutné dodržiavať zásady spravodlivosti a zákonnosti. (Ústavný súd SR, III. ÚS 95/2010, II. ÚS 173/2010, Plz. ÚS 5/2015)

11. Konanie pred všeobecným súdom o zrušenie rozsudku rozhodcovského súdu podľa zákona č. 244/2002 Z. z. na rozhodcovské konanie nenadvaňuje a nie je možné ho považovať za ďalšie opravne konanie. Predmetom takeho konania všeobecneho súdu nie je vecná správnosť rozhodnutia rozhodcovského súdu vo veci samej. Zisťovanie priebehu konania rozhodcovského súdu a ním vydaného rozsudku je v súdnom konaní o zrušenie rozhodcovského rozsudku predmetom dokazovania všeobecneho súdu a tým otázkou skutkovou a následne právnou, avšak výlučne z hľadiska úvah o procesnom postupe rozhodcovského súdu v rámci posudzovaných dôvodov pre zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa zákona č. 244/2002 Z. z. (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Obdo/98/2018 zo dňa 29.01.2020)

12. Dôvody na zrušenie rozhodcovského rozsudku sú taxatívne vymedzené v § 40 ods. 1 zákona o rozhodcovskom konaní, toto ustanovenie je kogentné. Dôvody na zrušenie rozhodcovského rozsudku sú vo svojej podstate procesného charakteru a nemajú byť bránou na meritórny prieskum rozhodcovského rozsudku. Pokiaľ ide o vady podľa písm. a), žalobca nesie povinnosť tvrdenia týchto námietok, v opačnom prípade žalobe nemožno vyhovieť. Pokiaľ ide o vady podľa písm. b), žalobe možno vyhovieť aj v prípade, ak ich žalobca výslovne nenamieta. To však neznamená, že žalobcu nezaťažuje dôkazné bremeno. (Gyárfáš, J., Števíček, M. a kol. Zákon o rozhodcovskom konaní. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, s.535-536)

13. V úvode odvolania žalobca namietal, že predbežné uznesenie rozhodcovského súdu o námietke jeho právomoci nemohlo vytvoriť prekážku rozhodnutej veci pre žalobu na zrušenie rozhodcovského rozsudku podanú z dôvodu, že rozhodcovský súd rozhodol spor, pre ktorý nebola uzavretá rozhodcovská zmluva v zmysle § 40 ods. 1 písm. a) bod 3 zákona o rozhodcovskom konaní. Túto námietku odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú. Podľa názoru odvolacieho súdu sa súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí správne vysporiadal s otázkou možnosti skúmania právomoci rozhodcovského súdu všeobecným súdom v predmetnom konaní o zrušenie rozhodcovského rozsudku a svoj právny názor presvedčivo odôvodnil.

14. K námietke žalobcu o nedostatku právomoci rozhodcovského súdu ako dôvodu pre zrušenie rozhodcovského rozsudku a súvisiacej námietky žalovaného o existencii prekážky res iudicata vo vzťahu k otázke právomoci rozhodcovského súdu s poukazom na rozhodcovské uznesenie sp. zn. RD/49/2015 zo dňa 30.06.2015 odvolací súd poukazuje na to, že zákon č. 244/2002 Z. z. v jeho ustanovení § 21 oprávňuje rozhodcovský súd rozhodnúť o svojej právomoci vrátane námietok týkajúcich sa existencie alebo platnosti rozhodcovskej zmluvy. V zmysle § 21 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z. z. účastník rozhodcovského konania môže uplatniť námietku nedostatku právomoci rozhodcovského súdu pre neexistenciu alebo neplatnosť rozhodcovskej zmluvy najneskôr pri prvom úkone vo veci samej. Podľa § 21 ods. 4 zákona č. 244/2002 Z. z., ak rozhodcovský súd rozhodne, že má právomoc rozhodovať, rozhodne o námietke podľa odseku 2 rozhodcovským uznesením alebo, ak sa účastníci nedohodli inak v rozhodcovskom rozsudku. Ak rozhodcovský súd rozhodne rozhodcovským uznesením, že má právomoc rozhodovať, účastník rozhodcovského konania, ktorý námietku podal, môže do 30 dní po doručení predbežného rozhodnutia, podať návrh na súd, aby o námietke rozhodol. Z uvedeného vyplýva, že pokiaľ účastník rozhodcovského konania uplatní v lehote ustanovenej zákonom námietku nedostatku právomoci rozhodcovského súdu, tento je oprávnený o svojej právomoci rozhodnúť v rámci rozhodcovského konania a to buď rozhodcovským uznesením, alebo v rozhodcovskom rozsudku, ak sa účastníci nedohodli inak. V zásade platí, že pokiaľ je otázka právomoci zjavne nejasná, je dôležité túto vyriešiť hneď na úvod, teda rozhodcovským uznesením a to z dôvodu, aby dokazovanie vo veci nebolo zbytočné; na druhej strane, pokiaľ je zrejmé, že rozhodcovský súd v danej veci právomoc má, prípadne je námietka právomoci zjavne neopodstatnená a účelová, môže o námietke rozhodnúť až v samotnom rozhodcovskom rozsudku, v ktorom rozhodne i vo veci, aby tak zabránil zbytočnému predĺžovaniu konania. V prípade, že rozhodcovský súd o svojej právomoci nerozhodne rozhodcovským uznesením, ale o tejto rozhodne až v rozhodcovskom rozsudku, má účastník rozhodcovského konania

možnosť v zmysle § 40 ods. 1 písm. a) bod 3 zákona č. 244/2002 Z. z. podať na súd žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku z dôvodu nedostatku právomoci rozhodcovského súdu a teda jeho včas vznesená námietka nedostatku právomoci rozhodcovského súdu v rozhodcovskom konaní bude preskúmaná v súdnom konaní všeobecným súdom. Odlišná procesná situácia však nastane, ak rozhodcovský súd o svojej právomoci rozhodne rozhodcovským uznesením. V takomto prípade zákon č. 244/2002 Z. z. umožňuje účastníkovi rozhodcovského konania, ktorý námietku nedostatku právomoci rozhodcovského súdu uplatnil, podať návrh na rozhodnutie o námietke na všeobecný súd, v lehote 30 dní odo dňa doručenia mu takéhoto uznesenia. Proti rozhodnutiu súdu o zamietnutí námietky nie je prípustný opravný prostriedok; otázka právomoci rozhodcovského súdu je v takom prípade právoplatne rozhodnutou vecou. Rovnako je tak v prípade, ak účastník rozhodcovského konania takýto návrh na súd nepodal a teda, keď sa rozhodcovské uznesenie o právomoci v dôsledku nepodania takéhoto návrhu v zákonom stanovenej lehote stane právoplatným. Je potrebné podotknúť, že zákon č. 244/2002 Z. z. priamo nerieši dôsledky nepodania návrhu na rozhodnutie o námietke nedostatku právomoci rozhodcovského súdu na všeobecný súd po tom, ako rozhodcovský súd rozhodol o svojej právomoci rozhodcovským uznesením, keď v § 40 ods. 4 rieši len situáciu, ak účastník námietku nedostatku právomoci neuplatnil vôbec a teda ani na rozhodcovskom súde. Odvolací súd zastáva názor, že pokiaľ účastník v stanovenej lehote takýto návrh na rozhodnutie o jeho námietke právomoci na všeobecný súd nepodal, nemôže už následne nedostatok právomoci použiť ako argument na zrušenie rozhodcovského rozsudku z dôvodu podľa § 40 ods. 1 písm. a) bod 3 zákona č. 244/2002 Z. z., pretože predmetné uznesenie rozhodcovského súdu o jeho právomoci nadobudne právoplatnosť a žaloba o zrušenie rozhodcovského rozsudku z uvedeného dôvodu už nebude prípustná. Pripustenie možnosti podania žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku z dôvodu nedostatku právomoci rozhodcovského súdu aj v prípade, že nebol podaný návrh na rozhodnutie o takejto námietke na súd, by bolo i v rozpore so zásadou hospodárnosti konania, na ktorej je zákon č. 244/2002 Z. z. postavený.

15. V prejednávanej veci nastala špecifická situácia, kedy žalobca v žalobnej odpovedi namietol právomoc rozhodcovského súdu, rozhodcovský súd vydal predbežné rozhodcovské uznesenie, ktorým rozhodol kladne o svojej právomoci a žalobca inicioval súdne konanie o námietke nedostatku právomoci na Okresnom súde Nitra vedené pod sp. zn. 9C/407/2015, ktoré však po postúpení na Okresný súd Bratislava V pod sp. zn. 21Cr/10/2015 bolo právoplatne v celom rozsahu zastavené na základe späťvzatia (žalobca pristúpil k späťvzatiu žaloby a žiadal konanie zastaviť, nakoľko rozhodcovský súd medzičasom rozhodol vo veci samej rozhodcovským rozsudkom a žalobca vydaný rozhodcovský rozsudok napadol žalobou o jeho zrušenie, čím mal odpadnúť dôvod na konanie len o vznesenej námietke právomoci rozhodcovského súdu, lebo táto otázka sa bude riešiť v konaní o zrušení rozhodcovského rozsudku, teda v konaní o veci samej). Keďže žalobca vzal svoj návrh na rozhodnutie o námietke nedostatku rozhodcovského súdu späť a predmetné konanie bolo zastavené, na uvedené je podľa názoru odvolacieho súdu potrebné hľadieť tak, akoby žalobca návrh na rozhodnutie o námietke nedostatku právomoci rozhodcovského súdu na všeobecný súd nepodal, ktorá skutočnosť má za následok, že uznesenie rozhodcovského súdu o jeho právomoci nadobudlo právoplatnosť. V danom prípade tak zrušenie rozhodcovského rozsudku z dôvodu nedostatku právomoci rozhodcovského súdu, resp. z dôvodu neplatnosti rozhodcovskej zmluvy/doložky, na základe ktorej bola právomoc rozhodcovského súdu založená, už neprichádza do úvahy. Samotný dispozičný úkon žalobcu, ktorým vzal svoj návrh na rozhodnutie o námietke nedostatku právomoci rozhodcovského súdu podaný na všeobecný súd späť, ktoré späťvzatie má za následok nemožnosť opätovne posudzovať otázku právomoci rozhodcovského súdu, nemožno pričítať na ťarchu žalovaného. Odvolací súd podotýka, že žiadne ustanovenie zákona č. 244/2002 Z. z. žalobcovi neukladalo postup spočívajúci v späťvzatií predmetného návrhu v prípade, ak bol medzičasom v rozhodcovskom konaní vydaný rozhodcovský rozsudok, keď navyše samotný zákon č. 244/2002 Z. z. predpokladá situáciu, že v čase rozhodovania všeobecného súdu o námietke právomoci bude rozhodcovský súd pokračovať v konaní a môže tiež vydať rozhodcovský rozsudok; vydanie rozhodcovského rozsudku tak nie je prekážkou pre rozhodovanie všeobecného súdu o námietke právomoci rozhodcovského súdu. V prípade, že je na všeobecnom súde vedené konanie o námietke právomoci rozhodcovského súdu a súčasne i konanie o zrušení medzičasom vydaného rozhodcovského rozsudku, je na všeobecnom súde, resp. súdoch, aby sa s touto procesnou situáciou vysporiadali; späťvzatie návrhu, resp. žaloby, je tak len na úvahe žalobcu, ktorý v prípade vykonania tohto dispozičného úkonu musí niesť i procesné následky s ním spojené.

16. Keďže žalobca po vydaní uznesenia o potvrdení právomoci zo strany rozhodcovského súdu, vzal späť podaný návrh na rozhodnutie o námietke nedostatku právomoci rozhodcovského súdu,

predmetné uznesenie rozhodcovského súdu nadobudlo právoplatnosť a následná žaloba o zrušenie rozhodcovského rozsudku z uvedeného dôvodu už nie je prípustná, pretože ide o otázku právoplatne rozhodnutú. Otázka existencie právomoci rozhodcovského súdu je teda rozsúdenou otázkou, pričom rozhodnutie rozhodcovského súdu o tejto otázke je záväzné aj pre všeobecné súdy. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje i na odôvodnenie napadnutého rozsudku (bod 37. až 41.), v ktorom sa súd prvej inštancie uvedeným bližšie zaoberal a svoj právny názor podrobne vysvetlil.

17. Ak žalobca namietal vykonanie dôkazu v rozhodcovskom konaní v rozpore s ust. § 27 ods. 1 zákona o rozhodcovskom konaní tvrdiac, že vyjadrenia L. D. a U.. A. S. neboli zadovážené na návrh niektorého z účastníkov, túto námietku považoval odvolací súd sa nedôvodnú. Podľa § 27 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z. z., rozhodcovský súd vykonáva len dôkazy navrhnuté účastníkmi rozhodcovského konania. Rozhodcovský súd uváži výber a spôsob vykonania dôkazov podľa ich možného prínosu k objasneniu sporu. Z predmetných výpovedí je zrejmé, že na rozhodcovský súd boli zaslané na podnet A. P., ktorý ich navrhol a na tieto odkazoval vo svojej vlastnej výpovedi, ktorá ako dôkaz v rozhodcovskom konaní navrhnutá bola. Ako uviedol súd prvej inštancie, aj z rozhodcovského súdneho spisu je zrejmé, že rozhodcovský súd ich o podanie písomnej svedeckej výpovede nežiadal. Navyiac, aj v prípade posúdenia týchto dôkazov ako vykonaných v rozpore so zákonom, by uvedené malo význam len vtedy, ak by to malo vplyv na rozhodnutie vo veci samej, čo v danom prípade nemožno tvrdiť, keďže rozhodcovský súd mal existenciu uzatvorenia zmluvy o pôžičke preukázanú na základe viacerých dôkazov. S poukazom na uvedené sa odvolací súd stotožnil so záverom konajúceho súdu, že k nezákonnému výkonu dôkazu rozhodcovským súdom nedošlo.

18. Odvolateľ dôvodne namietal, že konajúci súd neprihliadol na námietku žalobcu ohľadne sfaľšovania jeho podpisu na zmluve o pôžičke z dôvodu, že táto námietka nebola uplatnená v záverečnom stanovisku žalobcu podanom v rozhodcovskom konaní, čo však nie je pravdou. Zo záverečného vyjadrenia žalobcu (žalovaného v rozhodcovskom konaní) datovaného 17.08.2015 vyplýva, že žalobca prostredníctvom právneho zástupcu v tomto podaní namietal, že predmetnú zmluvu o pôžičke nikdy nepodpisoval a jeho podpis na predloženej kópii zmluvy je sfaľšovaný. V súvislosti so skúmaním existencie dôvodu na zrušenie rozhodcovského rozsudku, ktorým je rozpor s verejným poriadkom podľa § 40 ods. 1 písm. b) v spojení s § 50 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z. z. odvolací súd dáva do pozornosti, že rozpor s verejným poriadkom predstavuje porušenie základných zásad, na ktorých je postavený právny poriadok, zároveň však platí, že nie každé porušenie kogentných noriem je možné považovať za rozpor s verejným poriadkom. Medzi okolnosti, ktoré by mali spadať pod definíciu rozporu s verejným poriadkom, možno zaradiť prípady, keď rozhodcovia alebo účastníci porušili ustanovenia trestného práva, ďalej rozhodnutia, ktoré priznávajú náhradu škody nad výšku, ktorá kompenzuje poškodenú stranu, rozhodnutia vydané v rozpore so zásadou *res iudicata*, prípadne rozhodnutia, ktoré boli výsledkom konania, v ktorom boli porušené základné procesné práva, napr. právo byť vypočutý. V danom prípade bolo začaté trestné stíhanie vo veci podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 uvedeného zákona voči neznámemu páchatelovi, avšak toto bolo uznesením Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Nitre ČVS: ORP-1561/4-VYS-NR-2015, zo dňa 30.04.2018, prerušené z dôvodu, že je potrebné zabezpečenie dôkazov, okrem iného i právoplatného rozsudku v konaní o zrušenie čiastočného rozhodcovského rozsudku, vedenom na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. 21Cr/15/2015. Napriek začatému trestnému stíhaniu a znaleckým posudkom preukázanému sfaľšovaniu podpisu žalobcu na zmluve o pôžičke, však spáchanie trestného činu osobou znalca, svedka, prípadne iných osôb zúčastnených v rozhodcovskom konaní, preukázané nebolo; takýto výsledok trestného konania s ohľadom na jeho štádium ani nie je možné predpokladať. Vzhľadom na uvedené nemožno bez ďalšieho tvrdiť, že rozhodcovské konanie bolo ovplyvnené trestným činom rozhodcu alebo účastníkov rozhodcovského konania; dôvod na zrušenie rozhodcovského rozsudku pre rozpor s verejným poriadkom tak daný nie je.

19. Odvolací súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že súd v konaní o zrušenie rozhodcovského rozsudku nepreskúmava jeho vecnú správnosť. Ako uviedol súd prvej inštancie, rozhodcovský súd vo veci nerozhodol iba a výlučne na základe zmluvy o pôžičke. V prípade, že by bolo rozhodnuté iba na základe takejto zmluvy, bolo by možné uvažovať o porušení verejného poriadku. Ale rozhodcovský súd rozhodol aj na základe iných dôkazov napríklad aj výpisov z účtov, ktoré doložil žalobca, či svedeckých výpovedí. Vo veci bolo vykonané dokazovanie meritórne na základe návrhov obidvoch účastníkov konania vrátane návrhov žalobcu, čo je v súlade so zásadou rovnosti účastníkov. S poukazom na vyššie uvedené

skutočnosti odvolací súd, zhodne so súdom prvej inštancie, zastáva názor, že nie je daný dôvod na zrušenie rozhodcovského rozsudku pre porušenie verejného poriadku.

20. Odvolací súd sa stotožnil s konštatovaním konajúceho súdu, že poplatková povinnosť nie je dôvodom zrušenia podľa § 40 ods. 1 písm. a) bod 4 zákona o rozhodcovskom konaní, keď poplatková povinnosť nemá vplyv na vec samu. Súd prvej inštancie taktiež dôvodne uviedol, že namietanie vyhotovenia prehľadu vkladov a výberov z účtu ako súčasť rozhodcovského rozsudku v rozpore s dokazovaním, nie je dôvodom zrušenia § 40 ods. 1 písm. a) bod 4 zákona o rozhodcovskom konaní, nakoľko súd v tomto konaní nemôže meritórne preskúmať vecnú správnosť rozhodcovského rozsudku. Uvedené námietky samostatne, ani v spojení s ostatnými námietkami žalobcu, neodôvodňujú zrušenie napadnutého rozhodcovského rozsudku. Súd prvej inštancie tak postupoval správne, keď žalobu zamietol, nakoľko nezistil existenciu žiadneho žalobcom namietaného dôvodu pre zrušenie predmetného rozhodcovského rozsudku.

21. Odvolací súd dáva do pozornosti, že rovnaký právny názor čo sa týka (ne)opodstatnenosti dôvodov pre zrušenie rozhodcovského rozsudku Krajský súd v Bratislave vyjadril v rozsudku č.k. 3CoSr/1/2020-748 zo dňa 27. októbra 2022, ktorým zmenil rozsudok Okresného súdu Bratislava V č.k. 24Csr/2/2016-649 zo dňa 20.11.2019, vydaný v obdobnej veci, keď rozhodoval o žalobe O. D., ktorou sa domáhala zrušenia rozhodcovského rozsudku Rozhodcovského súdu Royal Development, Suľany 243, sp. zn. RD/49/2015, zo dňa 09.10.2015 (nasledujúceho po čiastočnom rozsudku, ktorého zrušenia sa žalobca domáha v tomto konaní).

22. Podľa čl. 2 ods. 2 CSP, právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo.

23. Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti už viackrát vyslovil, že k imanentným znakom právneho štátu patrí neodmysliteľne aj princíp právnej istoty (napr. PL. ÚS 36/95), ktorého súčasťou je tiež požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď (napr. I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95 a II. ÚS 80/99). Diametrálne odlišná rozhodovacia činnosť všeobecného súdu o tej istej právnej otázke za rovnakej alebo analogickej skutkovej situácie, pokiaľ ju nemožno objektívne a rozumne odôvodniť, je ústavne neudržateľná (m. m. PL. ÚS 21/00, PL. ÚS 6/04, III. ÚS 328/05). (uznesenie Ústavného súdu SR z 9. 2. 2018, sp. zn. IV. ÚS 99/2018)

24. Na záver považuje odvolací súd za potrebné doplniť, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom konaní, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 16.11.2011, sp. zn. 6 Cdo 145/2011).

25. Odvolací súd s ohľadom na vyššie uvedené napadnutý rozsudok Okresného súdu Bratislava V č.k. 21Cr/15/2015-746 zo dňa 30. marca 2022 v napadnutej časti I. a II. výroku v zmysle § 387 ods. 1 CSP potvrdil ako vo výroku vecne správny.

26. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté v súlade s § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovaný má proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

27. O výške náhrady trov konania rozhodne v zmysle § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

28. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).